

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžo/39/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200799
Dátum vydania rozhodnutia: 22.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200799.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcov: 1/ Bernadetta Matusz - SUN STUDIO, so sídlom Bardejovská 220, 089 01 Svidník, IČO: 46 497 196, 2/ Y., bytom C. Poľská republika, obaja zast.: JUDr. Dušanom Remetom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Masarykova č. 2, 080 01 Prešov proti žalovanej: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ulica 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správneho orgánu, na odvolanie žalobcov a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 5. marca 2015 č. k. 4S/50/2014-43, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 5. marca 2015 č. k. 4S/50/2014-43 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi v 1. rade právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Žalovaná je p o v i n á nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalobcu vo výške 78,30 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

I.
Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 16589-2/2014-BA z 08.04.2014 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“- č. l. 11) žalovaná ako odvolací orgán podľa § 179 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) v zmysle § 218 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Svidník č. 5612-18/2013-SK z 21.10.2013 vo veci vzniku sociálneho poistenia (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“) a administratívne odvolanie žalobcu v 1. rade a v 2. rade odmietla.

2. Žalovaná s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1, § 7 ods. 1 písm. c), § 14 ods. 1 písm. a), § 15 ods. 1 písm. a) ako aj § 19 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. konštatovala, že žalobca v 2. rade bol vedený v registri poistencov žalovanej ako zamestnanec žalobcu v 1. rade (ďalej na účely rozsudku aj „zamestnávateľ“) od 01.01.2012 a zamestnávateľ je zapísaný v registri zamestnávateľov vedeného prvostupňovým orgánom od 01.02.2012.

3. Ďalej žalovaná vyzdvihla právny vplyv Nariadenia Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva, ako aj Nariadenia z 21. marca 1972, ktorým sa stanovuje postup pri vykonávaní nariadenia (EHS) č. 1408/71 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva, po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie na napadnuté rozhodnutie.

Následne poukázala na nové koordinačné nariadenia, t.j. Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej na účely rozsudku len „základné nariadenie“) a vykonávacie nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa vykonáva základné nariadenie (ďalej na účely rozsudku len „vykonávacie nariadenie“), ktoré sa uplatňujú od 01.05.2010.

4. V súvislosti s prejednávanou vecou žalovaná najmä poukázala na čl. 13 základného nariadenia, ktorý ako kolízna norma vymedzuje právny poriadok, ktorému podlieha osoba vykonávajúca činnosti s charakterom práce v dvoch alebo viacerých členských štátoch.

Vo vzťahu k pracovným činnostiam zanedbateľného rozsahu, tieto žalovaná vymedzila ako činnosti, ktoré sa vykonávajú trvalo, avšak z hľadiska času a hospodárnej návratnosti sú nepodstatné.

5. Čo sa týka skutkového stavu, žalovanej bola doručená informácia z poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia (Zakład Ubezpieczeń Społecznych - ďalej na účely rozsudku len „poľský úrad ZUS“), že v posledných rokoch vznikli firmy v iných členských štátoch, ktoré, hoci sprostredkujú pre poľských samostatne zárobkovo činných osôb zamestnanie, tak sa zrejme chcú vyhýbať plateniu odvodov na sociálne zabezpečenie ZUS z podnikania v Poľskej republike.

V uvedenej súvislosti prvostupňový orgán vykonal v priebehu roku 2013 viaceré kontroly u zamestnávateľa (ďalej na účely rozsudku len „kontroly“, resp. všeobecne „kontrola“) so zameraním na splnenie podmienok pre určenie registrovaného sídla alebo miesta podnikania (viď rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Planzer Luxembourg Sarl sp.zn. C-73/06) ako aj na overenie reálneho výkonu činností zamestnancov zamestnávateľa.

6. Z výsledkov hore uvedenej kontroly aj pre žalovanú vyplýva, že sídlo zamestnávateľa, uvedené vo výpise z obchodného registra, nespĺňa základné kritéria registrovaného sídla spoločnosti, a tiež sa nepodarilo preukázať reálny výkon činnosti žalobcu v 2. rade ako zamestnanca.

7. V napadnutom rozhodnutí žalovaná konštatovala, že vystavila pre žalobcu v 2. rade formulár PD A 1 s platnosťou od 01.01.2012 do 31.01.2013. Formulár bol vystavený v čase, kedy neexistovali pochybnosti o správnosti určenia uplatniteľnej legislatívy a splnenie podmienok na určenie uplatniteľnej legislatívy nebolo overené kontrolou reálneho výkonu činnosti na území Slovenskej republiky. Pri vystavení napadnutého rozhodnutia vzal prvostupňový orgán túto skutočnosť do úvahy, rovnako aj výsledky kontroly, na základe čoho rozhodol, že posledný deň platnosti formulára, t.j. 31.03.2013 je dňom zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti žalobcu v 2. rade, a preto žalovaná dospela v napadnutom rozhodnutí k záveru, že tam uvedené povinné formy poistenia podľa slovenskej legislatívy žalobcovi v 2. rade zanikli 30.01.2013.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

8. Proti tomuto rozhodnutiu podali žalobcovia na Krajský súd v Prešove žalobu z 05.06.2014.

Najmä brojili proti nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a porušeniu zásady dvojinštančnosti konania. Ďalej žalobcovia poukázali na skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v zákonnej lehote a bol porušený princíp rovnakého zaobchádzania. Rovnako mali za to, že kontrola vykonaná zo strany správneho orgánu ohľadne skúmania výkonu činnosti zamestnancov žalobcu v 1. rade bola vykonaná nezákonne, nakoľko do kompetencie žalovanej resp. jej pobočky nepatrí kontrola výkonu práce a pracovnoprávných vzťahov.

9. Žalobcovia v žalobe odkázali na Praktickú príručku - právne predpisy, ktoré sa vzťahujú na zamestnancov v Európskej únii, európskom hospodárskom priestore a vo Švajčiarsku (ďalej na účely rozsudku len „príručka“), podľa ktorej je podľa názoru žalobcu uplatniteľnou legislatívou vo vzťahu k právnemu posúdeniu zamestnancov žalobcu v 1. rade legislatíva Slovenskej republiky, nakoľko sa na jej území nachádza registrované sídlo podnikania.

10. Žalovaná vo svojich vyjadreniach k žalobe žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Vo svojich argumentoch vychádzala z citácie relevantných ustanovení základného nariadenia ako aj vykonávacieho nariadenia.

B)

11. Krajský súd v Prešove ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutia a po vykonanom pojednávaní žalobu žalobcu v 1. rade pri aplikácii § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol, vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade napadnuté rozhodnutie č. 1 spolu s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250j ods. písm. c) O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie, žalobcovi v 1. rade náhradu trov konania nepriznal a žalobcom v 2. a 3. rade ich náhradu priznal.

12. Krajský súd v prvom rade zdôraznil ustanovenia § 247 a nasl. O.s.p, v zmysle ktorých správne súdnictvo ovláda dispozičná zásada a žalobca musí okrem všeobecných náležitostí podania uviesť predovšetkým dôvody, v čom vidí nezákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu, a teda, aké jeho subjektívne práva porušené boli. Ustanovenie § 247 O.s.p. za žalobcu definujú fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá bola ukrátená na subjektívnych právach. Táto fyzická osoba alebo právnická osoba musí tvrdiť (procesne), že bola ukrátená na svojich právach. Ten, kto o sebe tvrdí, že je žalobcom, musí byť súčasne aktívne legitimovaný hmotnoprávne, to znamená, musí ísť o skutočné ukrátenie, a teda musí ísť o aktívne legitimovanú hmotnoprávnu osobu. Nedostatok hmotnej legitimácie má za následok zamietnutie žaloby.

13. Podľa názoru krajského súdu bolo zo žaloby nesporné, že žalobcovia vo vzťahu k vytýkaným procesným pochybeniam neuviedli, aké ich subjektívne práva porušené boli, pretože Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 250i ods. 3 upravuje, že pri preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, porušenie princípu rovnakého zaobchádzania, vykonanie kontroly v rozpore so zákonom a prejudikovanie rozhodnutia žalobcovia v žalobe o porušení ich subjektívnych práv žiadnym spôsobom nevyargumentovali.

14. Ak žalobca v 1. rade predovšetkým zdôrazňoval, že vydaním napadnutých rozhodnutí došlo k porušeniu jeho práva dosahovať zisk, má ťažkosti s udržaním doterajších zamestnancov, lebo zamestnanci poľskej štátnej príslušnosti postupne odchádzajú zo zamestnania a náborm nových zamestnancov, uchádzači o zamestnanie u žalobcu odmietajú pracovať na území Slovenskej republiky, nakoľko ich príslušné orgány Slovenskej republiky odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území Slovenskej republiky atď. krajský súd poukázal na to, že takéto dôsledky pre žalobcu v 1. rade napadnuté rozhodnutia reálne nemôžu mať.

Prvostupňový orgán a žalovaná nerozhodli o zániku živnostenského oprávnenia a k tvrdeniu žalobcu, že má problémy s udržaním doterajších zamestnancov a to zamestnancov poľskej štátnej príslušnosti s náborm nových zamestnancov, je treba poukázať na to, že nič žalobcovi nebráni v tom, aby

zamestnával občanov Slovenskej republiky a na viac, žalobca v 1. rade žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalovaná vydala rozhodnutie, ktorým odmietala zaregistrovať zamestnanca žalobcu v 1. rade na účely sociálneho a zdravotného poistenia na území Slovenskej republiky. Živnosťou je sústavná činnosť prevádzkovaná samostatne, vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku a za podmienok ustanovených v Živnostenskom zákone. Podnikať neznamená zamestnávať občanov Poľskej republiky, ktorí vo svojom domovskom štáte majú postavenie samostatne zárobkovo činných osôb, pretože ak sú na území Slovenskej republiky zamestnávaní ako zamestnanci, potom vznikajú vážne pochybnosti o tom, či nie je dôvodné tvrdenie orgánov sociálneho poistenia Poľskej republiky a žalovanej, že ide o vyhýbanie sa plateniu príslušných odvodov na území Poľskej republiky. Žalobcovi v 1. rade nič nebráni v tom, aby zamestnával občanov Slovenskej republiky a dosahoval zisk.

15. Na základe uvedených skutočností súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu v 1. rade nie je dôvodná, a preto túto žalobu po preskúmaní v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

16. Vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade zrušil krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vrátil na ďalšie konanie, pretože dospel k záveru, že rozhodnutia boli vydané na základe nedostatočne zisteného stavu veci a v konaní došlo k procesnému pochybeniu, ktoré má za následok porušenie princípu dvojinstančnosti konania.

17. Z prvostupňového rozhodnutia podľa krajského súdu vyplýva, že nie je odôvodnené tak, ako upravuje ustanovenie § 209 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z.z., pretože v ňom absentuje akákoľvek správna úvaha. Prvostupňový orgán stroho konštatoval, že žalobcovi v 2. rade bol vystavený list PD A1 s platnosťou od 01.01.2012 do 31.01.2013, pričom otázkami realizovanej kontroly sa žiadnym spôsobom nezaoberala. Ak žalobca v 2. rade namieta, že bolo vo veci rozhodnuté retroaktívne, toto tvrdenie nezodpovedá realite, pretože kontrola, ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu, bola uskutočnená v mesiaci marci 2013 a platnosť uvedeného listu PD A1 skončila 31. januárom 2013, teda o žiadnej retroaktívite v predmetnej veci nemožno hovoriť. Krajský súd sa nestotožnil ani s názorom žalobcu 2. rade, že došlo k porušeniu subjektívnych práv nerozhodnutím správnych orgánov v zákonom stanovenej lehote, v tejto súvislosti poukazuje na vyššie citované ustanovenie § 250i ods. 3 O.s.p.

18. Za dôvodnú považoval krajský súd námietku žalobcu v 2. rade, že vo veci nebolo preukázané, že tento žalobca reálne nevykonával činnosť na území Slovenskej republiky ako zamestnanec žalobcu v 1. rade a tvrdenie o virtuálnej adrese miesta podnikania žalobcu v 1. rade je nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnené. Žalovaná žiadnym spôsobom neodôvodnila, prečo by žalobca v 1. rade nemohol vykonávať určité činnosti prostredníctvom splnomocneného vedúceho podniku zahraničnej osoby V. a rovnako je predčasny záver žalovanej o nepreukázaní reálneho výkonu žalobcu v 2. rade ako zamestnanca žalobcu v 1. rade.

19. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovanej, že nemožno hovoriť o diskriminácii žalobcu v 2. rade, pretože je zrejmé, že v čase vydania týchto rozhodnutí nevznikli na základe informácií poľského orgánu sociálneho zabezpečenia vážne pochybnosti, že nejde o schránkové firmy. Aj v predmetnej veci pochybnosti o tom, že ide u žalobcov o schránkovú firmu, sú vážne, to však nemôže byť dôvodom pre tú skutočnosť, aby správny orgán vo veci rozhodol na základe nedostatočne zisteného stavu veci. Krajský súd á z rozhodovacej činnosti poznatky, že spoločnosti označené žalovanou ako schránkové firmy zamestnávajú výlučne občanov Poľskej republiky, podnikajúcich v domovskom štáte ako samostatne zárobkovo činné osoby, pričom tak, ako je uvedené vyššie, je tu dôvodné podozrenie, že ide o obchádzanie právnych predpisov Poľskej republiky za účelom neplatenia odvodov na území tohto štátu.

20. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovanej v spojení s prvostupňovým rozhodnutím dospel krajský súd k záveru, že žaloba žalobcu v 2. rade je dôvodná. Je síce pravdou, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok, avšak žalovaná v rozhodnutí nemôže dôvodiť takými skutočnosťami, ktoré neboli predmetom konania v prvostupňovom konaní, pretože skutočne ide o

porušenie princípu dvojinštančnosti konania. Pochybila teda žalovaná, ak zamietla odvolanie žalobcu v 2. rade a potvrdila prvostupňové rozhodnutie, pretože podľa názoru krajského súdu žalovaná, ako odvolací orgán, nemôže úplne nahradiť argumentáciu prvostupňového správneho orgánu. Že sa tak v predmetnej veci stalo, jednoznačne vyplýva z citovaných odôvodnení prvostupňového a napadnutého rozhodnutia.

21. V ďalšom konaní krajský súd uložil prvostupňovému orgánu a žalovanej povinnosť vo veci povinného dôchodkového poistenia, povinného nemocenského poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti žalobcu v 2. rade vykonať dokazovanie, či skutočne žalobca reálne vykonával alebo nevykonával činnosť v pracovnom pomere k žalobcovi v 1. rade a len na základe dostatočne zisteného skutkového stavu vo veci rozhodnúť a rozhodnutie odôvodniť na základe úvahy správneho orgánu.

22. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 a žalobcovi v 2. rade, ktorý mal v konaní úspech, súd priznal náhradu trov konania vo výške 216,15 €.

III.

Odvolanie žalobcov a žalovanej/stanoviská

A)

23. Vo včas podanom odvolaní zo 07.04.2015 (č.l. 58) proti rozsudku krajského súdu žalobca v 1. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu napadol výrok o zamietnutí žaloby a nepriznaní mu trov konania a uviedol v zmysle § 205 O.s.p. ako odvolacie dôvody:

- prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.] a
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.].

24. Žalobca v 2. rade v odvolaní napadol len výrok týkajúci sa mu priznanej náhrady trov konania, s ktorého výškou nesúhlasil. Podľa jeho názoru spoločným úkonom je len zastupovanie na pojednávaní a nie príprava a prevzatie právneho zastúpenia.

25. Následne odvolací súd sumarizuje odvolacie dôvody žalobcu v 1. rade:

- úvodom žalobca v 1. rade namietal, že krajský súd nerozhodol o trovách konania vo vzťahu k jeho osobe,
- postupom žalovanej boli porušené aj subjektívne práva žalobcu, najmä porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré zahŕňa aj právo na zákonné administratívne konanie, právo na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy, právo na dodržanie základných zásad správneho konania, pričom žalobca namieta aj porušenie svojho subjektívneho práva vlastníť majetok, práva na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a právo na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou,
- podľa žalobcu v 1. rade žalovaná vo svojom odvolacom rozhodnutí pojednáva o skutočnostiach, ktoré neboli predmetom dokazovania v prvostupňovom konaní a neboli súčasťou zisteného skutkového stavu, predovšetkým argumenty žalovanej súvisiace s nepreukázaním registrovaného miesta podnikania. Týmto postupom bolo žalobcovi v 1. rade odňaté jeho subjektívne právo brániť sa proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy,
- opätovne poukazuje na nezákonnosť vykonanej kontroly, najmä z dôvodu nedostatku kompetencie žalovanej na jej uskutočnenie, ako aj spôsob výkonu kontroly,
- žalobca má za to, že závery žalovanej o absencii reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu neobstoja z právneho ani skutkového hľadiska, nakoľko zamestnanci žalobcu pracujú mimo sídla, z preberania a distribúcie letákov má zamestnávateľ vyhotovené fotografické záznamy a vedú sa dochádzkové listy, čo jednoznačne preukazuje reálny výkon činnosti na území Slovenskej republiky, žalobca predložil tzv. reporty - dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce,
- ďalej žalobca uviedol, že je registrovaným platcom DPH a pravidelne daňovému úradu podáva súhrnné výkazy a podáva aj daňové priznanie na daň z príjmu, z ktorých vyplýva, že žalobca reálne vykonáva činnosť,
- žalobca namietal, že sa krajský súd nevysporiadal s ďalšími jeho argumentmi ako porušenie princípu

rovnakého zaobchádzania, či neprípustnou retroaktivitou,

- závery prijaté konajúcim súdom vo vzťahu k dôvodnosti žaloby žalobcu v 2. rade ako zamestnanca o nedostatočne zistenom skutkovom stave a nedostatku dôvodov sa bez pochyby týkajú aj žalobcu v 1. rade ako zamestnávateľa.

26. Žalobcovia navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobe žalobcu v 1. rade vyhovie a prisúdi každému žalobcovi náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania.

27. Vo včas podanom odvolaní z 13.04.2015 (č.l. 61) napadla rozsudok krajského súdu žalovaná, a to vo vzťahu k žalobe žalobcu v 2. rade z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.].

28. Následne odvolací súd sumarizuje odvolacie dôvody žalovanej:

- napadnuté rozhodnutie bolo podľa žalovanej vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci a po zhodnotení všetkých relevantných dôkazov, výrok je dostatočne určitý a preukázaný, pred vydaním napadnutých aj prvostupňových rozhodnutí bola vykonaná kontrola na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu v 1. rade na území Slovenskej republiky, pričom bolo zistené, že kancelária ani prevádzka zamestnávateľa sa na adrese uvedenej v živnostenskom registri nenachádzala,

- žalovaná zastáva názor, že aj za predpokladu, že by zamestnanci vykonávali činnosť mimo registrovaného sídla žalobcu v 1. rade je nevyhnutné, aby boli splnené určité podmienky, v rámci skúmania relevantných skutočností je potrebné preukázať miesto, kde má podnik registrované sídlo a správu, dĺžku obdobia od zriadenia podniku v členskom štáte, sídlo, ktoré určuje politiku spoločnosti a pod., výkon činnosti zamestnancov nepostačuje len formálnym spôsobom deklarovať,

- nebol preukázaný reálny výkon činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky, zároveň vyjadrila vzhľadom na počet odpracovaných hodín a vzdialenosť bydliska zamestnanca od miesta výkonu práce dôvodnú pochybnosť o efektívnej činnosti a podozrenie z obchádzania právnych predpisov poľskej republiky,

- žalovaná sa nestotožnila správnym názorom, že došlo k procesnému pochybeniu, ktoré má za následok porušenie princípu dvojinstančnosti konania, žalovaná bola povinná doplniť informácie, ktoré zistila v odvolacom konaní a tak informovať žalobcu o vzniknutej situácii, odôvodnenie napadnutého a prvostupňového rozhodnutia tvoria jeden celok, žalovaná nerozhodovala na základe iných dôkazov ako tých, ktoré boli zistené pred vydaním prvostupňového rozhodnutia.

29. Žalovaná navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu žalobcu v 2. rade zamietla.

B)

30. Vo vyjadrení žalobcov (č.l. 67) z 13.05.2015 označili žalobcovia odvolanie žalovanej za nedôvodné, žalobcovia sa stotožnili s právnym názorom prvostupňového súdu a opätovne odkázali na samotnú žalobu, v zmysle ktorej vykonanie predmetných kontrol u žalobcu v 1. rade vzhľadom na povahu činnosti jeho zamestnancom v žiadnom prípade pre zistenie skutkového stavu náležitým a objektívnym spôsobom nepostačuje.

31. Ďalej žalobcovia vo vyjadrení uviedli nasledovné:

- záver žalovanej o tom, že zamestnanci žalobcu v 1. rade nevykonávajú činnosť na území Slovenskej republiky neobstojí pre nedostatočné zistenie skutkového stavu, nakoľko rozhodnutie správneho orgánu musí bezpodmienečne vychádzať z náležite zisteného skutkového stavu,

- žalobcovia nesúhlasia s tým, že rozhodnutie týkajúce sa zániku sociálneho poistenia sa nedoručuje do vlastných rúk,

32. Záverom žalobcovia navrhli, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v časti, ktorá je napadnutá odvolaním žalovanej podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

33. Z vyjadrenia žalovanej (č.l. 69) zo 14.05.2015 vyplýva, že žalobcovia v odvolaní neuviedli také námietky ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutých rozhodnutí. Žalovaná sa naďalej pridrižiava svojho písomného vyjadrenia, v ktorom zaujala stanovisko ku každej námietke žalobcov obsiahnutej v žalobe.

34. Ďalej žalovaná vo vyjadrení uviedla nasledovné:

- žalovaná nerozhoduje o odvodovej povinnosti žalobcu v 1. rade, ale o zániku sociálneho poistenia jeho zamestnancov podľa slovenskej legislatívy, čo má za následok, že za týchto zamestnancov nebol povinný platiť poistné, žalobca v 1. rade tým však nie je dotknutý na majetkových právach, žalovaná žalobcovi v 1. rade nebráni využívať právo na podnikanie a dosahovanie zisku,
- žalovaná má za to, že na preukázanie reálneho výkonu činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky nepostačuje len formálnym spôsobom deklarovať podnikanie,
- ako inštitúcia zodpovedná za uplatňovanie koordinačných nariadení je toho názoru, že pri posudzovaní žiadosti je povinná preskúmať aj charakter činnosti danej spoločnosti,
- žalovaná neargumentuje tým, že je oprávnená vstupovať do pracovnoprávných vzťahov, ale poukazuje na skutočnosť, že je oprávnená kontrolovať splnenie podmienok na určenie uplatniteľnej legislatívy v súlade s koordinačnými nariadeniami, ktoré upravujú oblasť sociálneho zabezpečenia,
- žalovaná zdôraznila, že dôkazné bremeno leží nielen na žalovanej, ale aj na žalobcovi, ktorý si túto svoju povinnosť vyplývajúcu mu vykonávacieho nariadenia riadne nespĺnil,
- trovy konania sú príliš vysoké k danému konaniu,
- žalovaná rovnako ako prvostupňový orgán pri vydávaní rozhodnutia hodnotili všetky dôkazy samostatne a následne vo vzájomnej súvislosti a postupovali v súlade s nariadeniami Európskej únie.

35. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa žalobcu v 1. rade potvrdil a v časti týkajúcej sa žalobcu v 2. rade zmenil tak, že žalobu zamieta.

IV.

Prejudiciálne konanie

36. Z dôvodu podania prejudiciálnej otázky týkajúcej sa výkladu dotknutých ustanovení práva Európskej únie Súdnemu dvoru bolo konanie o odvolaní žalovanej vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky uznesením z 28.06.2016 sp. zn. 1Sžso/39/2015 prerušené.

37. Súdny dvor prejudiciálnu otázku akceptoval a svoju odpoveď prostredníctvom rozsudku sp.zn. C-89/16 z 13.07.2017 zaslal konajúcemu senátu Najvyššieho súdu v nasledujúcom znení:

„Článok 13 ods. 3 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia, zmeneného a doplneného nariadením (EÚ) Európskeho parlamentu a Rady č. 465/2012 z 22. mája 2012, sa má vykladať v tom zmysle, že s cieľom určiť vnútroštátnu právnu úpravu uplatňujúcu sa v zmysle tohto ustanovenia na osobu, akou je žalobca vo veci samej, ktorý je zvyčajne zamestnancom v jednom členskom štáte a samostatne zárobkovo činnou osobou v druhom členskom štáte, je potrebné zohľadniť požiadavky uvedené v článku 14 ods. 5b a článku 16 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004, zmeneného a doplneného nariadením č. 465/2012.“

V.

Právne názory odvolacieho súdu

38. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) v intenciách rozsudku sp.zn. C-89/16 Súdneho dvora, po preskúmaní písomných pripomienok členských štátov zaslaných v prejudiciálnom konaní a v medziach čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii a čl. 267 ods. 1 aj v priloženom administratívnom spise, preskúmal rozsudok krajského postupom podľa O.s.p. s prihliadnutím na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z.. Správny súdny poriadok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, a po neverejnej

porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k nižšie odôvodnenému záveru, že odvolania nie sú dôvodné, a preto rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. ako vo výroku vecne správny potvrdil.

39. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd celkom zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobcovia domáhajú preskúmania napadnutého rozhodnutia, je skutková otázka, či na základe podkladov získaných žalovanou počas vykonaných kontrol zamestnávania zahraničných pracovníkov na území Slovenskej republiky boli dostatočne preukázané skutočnosti opodstatnene nasvedčujúce záveru, že žalobcovi príslušné poistenia v zmysle zák. č. 461/2003 Z.z. nevznikli.

40. V prejednávacom prípade je však potrebné sa v prvom rade vysporiadať s otázkou, či vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu subjektívnych práv žalobcu v 1. rade a či je žalobca v 1. rade aktívne procesne legitimovaný na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovanej týkajúce sa zániku resp. nevzniku príslušných poistení jeho zamestnancov podľa slovenskej legislatívy. Týmito otázkami sa správne zaoberal aj krajský súd.

41. Po preverení podmienok konania v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd vopred avizuje, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov týkajúcich sa porušenia subjektívnych práv žalobcu v 1. rade spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku o zamietnutí žaloby žalobcu v 1. rade.

42. Na prvom mieste musí Najvyšší súd zdôrazniť, že žalobca v 1. rade svoje odvolanie oprel o odvolacie dôvody týkajúce sa neúplne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia, avšak vo vzťahu k porušeným subjektívnym právam svojho zamestnanca. Námietky o nezákonnosti kontroly vykonanej žalovanou, porušení princípu rovnakého zaobchádzania, nepreukázaní registrovaného miesta podnikania, či absencii reálneho výkonu činnosti zamestnancami nie sú preto vo vzťahu k porušeniu subjektívnych práv žalobcu relevantné, a to z nasledovných dôvodov.

43. Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. aktívne legitimovanou na podanie žaloby na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia. Žiaden subjekt, okrem zákonných výnimiek, ktoré v tomto súdnom prieskume nie sú naplnené, nie je aktívne legitimovaný na podanie takej žaloby v prospech ochrany subjektívnych práv inej osoby. So zreteľom na ustanovenie § 247 ods. 1 O.s.p. je nutné považovať za podstatnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu o tom, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o jeho subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Len tak môže byť posúdená otázka aktívnej legitimácie žalobcu.

44. Ako už Najvyšší súd zdôraznil v predchádzajúcich rozhodnutiach (sp. zn. 9Sžso/117/2015, 9Sžso/166/2015) žalobu podľa § 247 a nasl. O.s.p. môže podať len ten, kto bol správnym rozhodnutím ukrátený na svojich právach a nielen na svojom záujme. V správnom súdnictve pri rozhodovaní o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov súd poskytuje ochranu iba subjektívnym žalobcovým právam.

45. Žalobca v 1. rade v odvolaní tvrdil, že boli porušené jeho subjektívne práva, a to právo na spravodlivý proces, zahŕňajúce právo na zákonné administratívne konanie, právo na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy, právo na dodržanie základných zásad správneho konania, ako aj právo vlastniť majetok, právo na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a právo na

dosahovanie zisku vlastnou činnosťou nie sú dostatočným dôvodom na vyslovenie záveru o nesprávnom rozhodnutí krajského súdu či nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ak nie sú podložené konkrétnymi zásahmi. Nestačí porušenie tvrdiť, je nutné ho aj preukázať. Žalobca v 1. rade žiadnym spôsobom nepreukázal, akým spôsobom napadnuté rozhodnutia o zániku povinného poistenia zamestnancov zasahujú do práva vlastníť majetok či práva na dosahovanie zisku žalobcu ako zamestnávateľa. Odvolací súd súhlasí so záverom krajského súdu, že takéto dôsledky pre žalobcu v 1. rade napadnuté a prvostupňové rozhodnutia nemôžu mať. Žalobcovi v 1. rade nebola napadnutými rozhodnutiami zakázaná podnikateľská činnosť, ani právo zamestnávať zamestnancov, a to či už občanov Poľskej republiky alebo Slovenskej republiky. Ani tieto odvolacie námietky preto nemožno považovať za dôvodné.

46. Odvolaciemu súdu je z obsahu žaloby zrejmé, že žalobca v 1. rade nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv, ale porušenie práv zamestnancov. S ohľadom na vyššie uvedené musí odvolací súd konštatovať správnosť záveru o tom, že žalobca v 1. rade nebol procesne aktívne legitimovanou osobou v zmysle § 247 O.s.p.

47. Vo vzťahu k aktívnej legitimácii žalobcu v 1. rade si odvolací súd dovoľí odkázať na rozsudok Najvyššieho súdu v obdobnej právnej veci z 26.07.2017 sp. zn. 9Sžso/166/2015, od ktorého záverov nevidí odvolací súd dôvod sa odchýliť:

„Rovnako za správne považoval odvolací súd závery krajského súdu o tom, že žalobca nebol aktívne hmotnoprávne legitimovanou osobou. Pokiaľ žalobu žalobcu v 1. rade zamietol, rozhodol správne, pretože žalobca v 1. rade nielenže nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv (namietal porušenie práv žalobcov v 2. až v 4. rade - zamestnancov), ale rozhodnutiami Sociálnej poisťovne nebolo zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu v 1. rade. V prípade bezdôvodného odvedenia poistného, by bolo poistné zamestnávateľovi v zmysle § 145 zákona o sociálnom poistení vrátené. Ani odvolací súd žiadny zásah do majetkovej sféry žalobcu v 1. rade nezistil. Prichádzal do úvahy len zásah do majetkovej sféry žalobcov v 2. až v 4. rade - zamestnancov.“

Odvolací súd nepovažoval odvolanie žalobcu v 1. rade za dôvodné, a preto v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil rozhodnutie krajského súdu v časti o zamietnutí žaloby žalobcu v 1. rade.

48. Čo sa týka rozsudku krajského súdu vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade, keď bolo napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zrušené, odvolací súd uvádza, že aj tento výrok je potrebné s poukazom na § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť, lebo je vo výroku vecne správne.

49. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že došlo k porušeniu princípu dvojinstančnosti konania vo vzťahu k porušeným subjektívnym právam žalobcu v 2. rade, keď sa žalovaná ako odvolací orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberala skutočnosťami, ktoré neboli predmetom prvostupňového rozhodnutia a ktoré sa týkajú postavenia žalobcu v 2. rade v sociálnom systéme Slovenskej republiky.

50. Najvyšší súd uvádza, že napriek opisu vnútroštátnej i medzinárodnej právnej úpravy sociálneho zabezpečenia v odôvodnení, tak napadnuté rozhodnutie je založené na skutkovej dedukcii, že ide o fiktívneho zamestnávateľa. Samotná skutočnosť, že žalovaná až na výzvu správneho súdu doplnila tak po právnej ako aj skutkovej stránke odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (doodôvodnila) nenapráva v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu (m.m. 5Sžf 89/2007 z 02.12.2008) hore vytknuté nedostatky napadnutého rozhodnutia:

„nie je prípustný taký procesný stav, aby argumentácia žalovaného správneho orgánu obsiahnutá v jeho vyjadrení k žalobe nahrádzala súdu odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, lebo takáto argumentácia napomáha prvostupňovému súdu iba bližšie pochopiť základné argumenty žalovaného a nie ich nedostatok napraviť.“

Najvyšší súd už v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (napríklad rozhodnutie sp.zn. 5Sž 37/2006) viackrát zdôraznil, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu na jednej strane sťažuje obranu účastníka proti rozhodnutiu, s ktorým nesúhlasí, lebo mu je odňatá možnosť poukázať na

nesprávnosť záverov konajúceho orgánu štátnej moci, a na strane druhej sa vytvára prekážka pre súdny prieskum napadnutého rozhodnutia, lebo konajúci súd v dôsledku neexistencie alebo nedostatku úsudkov a logických väzieb medzi nimi a deklarovateľnými právnymi závermi nemôže posúdiť ich zákonnosť."

51. Odvolací súd súhlasí s názorom krajského súdu, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, ako sa žalovaná vysporiadala s otázkou určenia uplatniteľnej legislatívy. V prejednávanej veci nie je možné bez ďalšieho dokazovania ustáliť, či došlo k určeniu uplatniteľnej legislatívy. Odvolací súd má tak rovnako ako krajský súd za preukázané, že žalovaná rozhodla na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, a preto krajský súd správne aplikoval zrušovací dôvod ustanovený v § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p., pričom už táto skutočnosť je dostačujúcim dôvodom na potvrdenie rozhodnutia krajského súdu.

Podľa čl. 14 ods. 5 písm. b) vykonávacieho nariadenia v pôvodnom znení na účely uplatňovania článku 13 ods. 1 základného nariadenia osobou, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnanec v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, je predovšetkým osoba, ktorá nepretržite striedavo vykonáva činnosti s výnimkou zanedbateľných činností v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, a to bez ohľadu na početnosť alebo pravidelnosť tohto striedania.

Podľa čl. 14 ods. 5 vykonávacieho nariadenia v znení relevantnom na preskúvanú vec na účely uplatňovania článku 13 ods. 1 základného nariadenia sa osobou, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnanec v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, rozumie osoba, ktorá vykonáva súbežne alebo striedavo jednu alebo viacero oddelených činností v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch pre ten istý podnik alebo toho istého zamestnávateľa, alebo pre rôzne podniky alebo rôznych zamestnávateľov.

Podľa čl. 14 ods. 5b vykonávacieho nariadenia v citovanom znení na účely určenia uplatniteľných právnych predpisov podľa článku 13 základného nariadenia sa zanedbateľné činnosti neberú do úvahy. Článok 16 vykonávacieho nariadenia sa uplatňuje na všetky prípady podľa tohto článku.

Podľa čl. 14 ods. 8 vykonávacieho nariadenia v citovanom znení na účely uplatňovania článku 13 ods. 1 a 2 základného nariadenia formulácia podstatná časť činnosti, ktorú osoba vykonáva ako zamestnanec alebo ako samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte znamená, že sa kvantitatívne podstatná časť všetkých činností zamestnanca alebo samostatne zárobkovo činné osoby vykonáva v tomto členskom štáte, pričom to nemusí byť nevyhnutne väčšia časť týchto činností.

Podľa čl. 16 ods. 1 vykonávacieho nariadenia v citovanom znení osoba, ktorá vykonáva činnosti v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, informuje o tejto skutočnosti inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska.

Podľa čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia v citovanom znení určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú, so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.

Podľa čl. 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia v citovanom znení predbežné určenie uplatniteľných právnych predpisov, ako sa stanovuje v odseku 2, sa stáva definitívnym do dvoch mesiacov odo dňa, keď boli inštitúcie určené príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov o ňom informované v súlade s odsekom 2, ak už uplatniteľné právne predpisy neboli definitívne určené na základe odseku 4 alebo najmenej jedna dotknutá inštitúcia neinformovala inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska do konca tejto dvojmesačnej lehoty o tom, že nemôže prijať toto určenie alebo že zaujala k tejto veci odlišné stanovisko.

Podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia v citovanom znení platí, že ak existuje neistota vo veci určenia uplatniteľných právnych predpisov, v dôsledku ktorej je potrebné, aby inštitúcie alebo úrady dvoch alebo viacerých členských štátov na požiadanie jednej alebo viacerých inštitúcií určených príslušnými úradmi dotknutých členských štátov alebo samotných týchto úradov navzájom rokovali, určia sa právne predpisy uplatniteľné na dotknutú osobu vzájomnou dohodou a so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a príslušné ustanovenia článku 14 vykonávacieho nariadenia.

Podľa čl. 16 ods. 5 vykonávacieho nariadenia v citovanom znení príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy boli predbežne alebo definitívne určené za uplatniteľné, to bezodkladne oznámi dotknutej osobe.

Podľa čl. 16 ods. 6 vykonávacieho nariadenia v citovanom znení platí, že ak dotknutá osoba neposkytne informácie podľa odseku 1, uplatnia sa ustanovenia tohto článku na podnet inštitúcie určenej príslušným úradom členského štátu bydliska, len čo je o situácii tejto osoby informovaná, napríklad aj prostredníctvom inej dotknutej inštitúcie.

52. V súvislosti s uplatňovaním základného a vykonávacieho nariadenia vo vzťahu k žalobcovi si odvolací súd dovoľí poukázať na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci sp.zn. C-89/16 z 13.07.2017, v ktorom Súdny dvor konštatoval (marginálny bod č. 34), že cieľom základného nariadenia, je zabezpečiť koordináciu vnútroštátnych systémov sociálneho zabezpečenia v členských štátoch, aby sa zaručil účinný výkon práva na voľný pohyb osôb, a aby sa tak prispelo k zlepšeniu životnej úrovne a podmienok zamestnávania osôb pohybujúcich sa v rámci Únie.

53. S poukazom na čl. 14 ods. 5b vykonávacieho nariadenia Súdny dvor uviedol (marginálne body č. 38 a č. 40), že na určenie rozhodnej právnej úpravy podľa článku 13 základného nariadenia sa neberú do úvahy zanedbateľné činnosti, ktorej rozsah mal poľský úrad ZUS zistiť u žalobcu v inej veci, t.j. aj u žalobcu v 2. rade v preskúmvanej veci.

Pritom, hoci sa na základné nariadenie a vykonávacie nariadenie nazerá ako na rovnocenné akty práva Únie, je nutné vykonávacie nariadenie v prípade existencie rozporov vykladať vo svetle základného nariadenia (napríklad rozsudok Súdneho dvora 24. októbra 1996 sp.zn. C-335/95 vo veci Picard).

54. Z vyššie uvedeného pre Najvyšší súd vyplýva, že pre posúdenie spornej veci je nutné vychádzať z aplikácie hore uvedených ustanovení základného nariadenia a vykonávacieho nariadenia.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia je však nepochybné, že žalovaná sa zamerala na preverovanie skutočného výkonu pracovných činností žalobcu a charakteru registrovaného sídla zamestnávateľa na území Slovenskej republiky.

55. V napadnutom rozhodnutí rovnako aj v prvostupňovom rozhodnutí absentuje argumentácia týkajúca sa určenia uplatniteľných predpisov (či už definitívneho alebo predbežného), ktoré sa na žalobcu vzťahujú, pričom samotné prvostupňové rozhodnutie je založené iba na skutkovom vyhodnotení skutočností zistených kontrolou bez zisťovania ďalších podkladov nevyhnutných pre vydanie zákonného rozhodnutia.

56. Vo svetle uvedeného nemožno považovať odvoláciu námietku žalovanej o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom, keď rozhodnutie zrušil za relevantnú. Nemožno prisvedčiť záverom žalovanej, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané po zhodnotení všetkých relevantných dôkazov, nakoľko z neho nie je možné vyvodiť, ako žalovaná základné a vykonávacie nariadenie aplikovala, najmä vo vzťahu k určaniu uplatniteľnej legislatívy.

57. Predovšetkým Najvyšší súd v súvislosti s hore uvedeným odvolacím dôvodom nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom poukazuje na to, že idea právneho štátu zakotvená v článku 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje nielen od orgánov súdnej moci ale aj moci výkonnej, aby ich výklad práva v konkrétnej veci nepochybné smeroval (princíp právnej istoty) k tomu výsledku, ktorý mal, resp. mal mať na mysli zákonodarca pri jeho tvorbe.

58. Na základe uvedeného potom pre sudcu spočíva význam interpretácie v tom, že zákonodarcom všeobecne sformulované pravidlo (je nutné mať na mysli najmä jeho dispozíciu) musí transformovať prostredníctvom jazykových prostriedkov, pre podmienky konkrétneho skutkového stavu, aplikácie schopné pravidlo, a toto porovnáva s reálnou situáciou, dejom, resp. postojom či iným druhom správania jednotlivca v prejednávanej veci.

59. Následne úradná osoba vykonávajúca výklad svoje úvahy, ktoré ju abstraktne vedeným spôsobom viedli k prijatiu takéhoto výsledku výkladu, musí v zmysle § 209 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z. z., resp. v prípade sudcu podľa § 157 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. objasniť bez toho, aby sa vystavil nebezpečenstvu z nesprávneho právneho výkladu.

Takýto prístup k výkladu práva v súdnej praxi je naplnením princípu právnej istoty v spoločnosti a súčasne eliminuje ľudskú omylnosť a ovplyvniteľnosť.

60. Ústavný súd Slovenskej republiky prostredníctvom nálezu sp.zn. III. ÚS 341/07 k otázke riadnej interpretácie všeobecného práva uviedol, že:

„pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii.

V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napríklad viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybností, možno uprednostniť výklad „e ratione legis“ pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom.“

61. S prihliadnutím na jednotlivé ustanovenia zakotvené v hore citovaných odsekoch 1 až 6 článku 16 vykonávacieho nariadenia totiž z čl. 16 ods. 1 a 2 vykonávacieho nariadenia podľa názoru Najvyššieho súdu jednoznačne vyplýva, že poľský úrad ZUS vzhľadom

- na možnosť priamo aplikovať právo Únie vo forme nariadenia Spoločenstva a jeho prednosť pred vnútroštátnym poriadkom (najmä čl. 249 ods. 2 Zmluvy o Európskom spoločenstve v spojení najmä s rozsudkom vtedajšieho Európskeho súdneho dvora vo veci Granaria sp.zn. 18/72) a

- na kritérium bydliska žalobcu v Poľskej republike

získal právomoc určiť uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na žalobkyňu vzťahujú.

Podľa čl. 249 ods. 2 Zmluvy o Európskom spoločenstve v znení citovanom v čase prijatia základného nariadenia a vykonávacieho nariadenia má nariadenie všeobecnú platnosť. Je záväzná vo svojej celistvosti a je priamo uplatniteľná vo všetkých členských štátoch.

62. Ak sa v ďalšom konaní preukáže, že bola poľským úradom ZUS vo vzťahu k žalobcovi definitívne určená uplatniteľná legislatíva je žalovaná pri rozhodovaní o vzniku sociálneho poistenia týmto určením viazaná. Z administratívneho spisu však nevyplýva, že by bolo žalovanou alebo prvostupňovým orgánom vykonané dokazovanie v tom smere, či došlo vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade s poukazom na citované články základného a vykonávacieho nariadenia k určeniu uplatniteľnej legislatívy a či poľský orgán ZUS vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade ako občanovi Poľskej republiky s bydliskom v Poľskej republike o sociálnom zabezpečení sám nerozhodol. Zistenie týchto skutočností sú nevyhnutným predpokladom pre zákonné a náležité rozhodnutie správneho orgánu.

63. Na dôvažok považuje odvolací súd za potrebné sa zmieniť o namietanej povinnosti doručovať napadnuté rozhodnutia žalobcom do vlastných rúk. Odvolací súd sa stotožňuje s tvrdením žalovanej, že v prípade rozhodnutí o zániku, resp. nevzniku sociálneho poistenia zamestnancov žalobcu v 1. rade nie je doručovanie do vlastných rúk povinné.

Podľa § 212 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z. z. v znení relevantnom pre prejednávanú vec rozhodnutie sa účastníkovi konania oznamuje doručením rozhodnutia do vlastných rúk alebo poštou ako doporučená zásielka s doručenkou a poznámkou „do vlastných rúk“. Do vlastných rúk sa doručujú rozhodnutia

- a) o nepriznaní dávky, odňatí dávky, znížení dávky alebo o zastavení výplaty dávky,
- b) o uložení povinnosti vrátiť neprávom vyplatené sumy na dávke,
- c) o poistnom, o príspevku na starobné dôchodkové sporenie, 1) o uložení pokuty a penále,
- d) o prerušení konania,
- e) o zastavení konania.

Podľa § 178 ods. 1 O.s.p. v cit. znení do pôsobnosti pobočky patrí

- a) rozhodovať v prvom stupni

1. o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, ...

8. o poistnom a o príspevku na starobné dôchodkové sporenie,
9. o uložení pokuty a penále,...

64. Z citovaných ustanovení zák. č. 461/2003 Z.z. je zrejmé, že zákon rozlišuje v rámci vecnej pôsobnosti pobočky pojmy rozhodovanie o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, čo bolo aj predmetom prvostupňových a aj napadnutých rozhodnutí a ďalej rozhodovanie o poistnom a o príspevku na starobné dôchodkové poistenie a rozhodovanie o uložení pokuty a penále.

Ustanovenie o doručovaní do vlastných rúk však pojednáva len o doručovaní rozhodnutia o poistnom (napr. určenie jeho výšky) do vlastných rúk a nie o rozhodnutí o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia. Porovnaním týchto ustanovení je nutné uzavrieť, že ak by bolo povinnosťou prvostupňového orgánu a žalovanej doručovať aj rozhodnutie o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia do vlastných rúk, musela by byť táto povinnosť v zákone priamo zakotvená. Vo svetle uvedeného považuje odvolací súd preukázateľné doručenie rozhodnutia doporučené za účinné.

VI.

65. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalovanou uvádza, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavku na obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 209 zák. č. 461/2003 Z.z. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu nevychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré by bolo logicky vyhodnotené, riadne právne posúdené a dostatočne odôvodnené. Odvolací súd nepovažuje právne závery zistené v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky pre vznik povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti od stanoveného dátumu iba podľa tam uvedených ustanovení slovenskej a úniovej legislatívy za dostatočne preukázané. Odvolací dôvod týkajúci sa nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom preto nemožno považovať za relevantný.

66. Zároveň neboli dôvodné ani odvolacie námietky žalobcu v 1. rade, ktorého subjektívne práva neboli napadnutým ani prvostupňovým rozhodnutím priamo dotknuté, a preto ani tieto nemožno posúdiť ako dôvodné.

67. Nakoľko počas konania Najvyšší súd mu z dostupných zdrojov dospel k záveru, že sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov potreby výkladu únieového práva, a to hore uvedených aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, preto súdny prieskum prerušil s výsledkom hore opísaným.

68. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalovanej a stanoviska žalobcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo vyššie uvedených súdnych rozhodnutiach (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1Sžso 11/2015, 5Sžf 89/2007, 9Sžso/117/2015, 9Sžso/166/2015, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty zásadne odchytil, s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

69. Pre úplnosť považuje Najvyšší súd za potrebné uviesť, že odvolania žalobcov ani žalovanej neobsahovali žiadne nové skutočnosti, právne významné pre uvedené konanie, s ktorými by sa krajský súd v rámci svojho konania nezaoberal. Odvolacie námietky sú obsahovo totožné s argumentmi v žalobe, resp. vo vyjadrení k žalobe a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu rozhodnutia krajského súdu. Najvyšší súd dodáva, že sa nezaoberal ďalšími argumentmi a námietkami, nakoľko má za to, že už vyššie uvedené skutočnosti a právne závery sú dostačujúcim dôvodom na potvrdenie rozhodnutia krajského súdu.

70. V ďalšom konaní sú povinné správne orgány vykonať ďalšie dokazovanie, aby bolo možné ustáliť, či došlo k určeniu uplatniteľnej legislatívy v zmysle § 16 vykonávacieho nariadenia.

71. Bude preto úlohou správnych orgánov, aby zosúladiли svoj postup s rozsudkom Súdneho dvora vo veci sp. zn. C-89/16 z 13.07.2017 ako aj so závermi vyslovenými Najvyšším súdom v inom rozsudku (sp. zn. 1Sžso 11/2015 z), ktorého časť cituje:

„45. Pre Najvyšší súd je ďalej nepochybné, že poľský úrad ZUS posudzoval súbeh činností žalobcu ako zamestnanca na Slovensku a SZČO v Poľsku s tým, že aplikujúc čl. 13 ods. 3 základného nariadenia v spojení s čl. 14 ods. 5b vykonávacieho nariadenia, a následne s prihliadnutím l čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia dospel k predbežnému záveru o uplatniteľnosti poľskej legislatívy, t.j. že hoci v preskúmvanej veci sa žalobca podľa Súdneho dvora musí fakticky považovať za osobu, ktorá podlieha právnej úprave členského štátu, kde je zamestnancom (Slovenská republika), tak z právneho hľadiska sa na žalobcu vzťahujú poľské hmotnoprávne predpisy nielen v oblasti sociálneho zabezpečenia ale aj pri procesnom uplatňovaní nárokov vrátane poskytovania súdnej ochrany.

46. Aj Najvyšší súd sa stotožňuje so záverom, že ustanovenia zakotvené v čl. 14 ods. 5b prvej ako aj druhej vety vykonávacieho nariadenia do právnej úpravy vykonávacieho nariadenia explicitne zaviedli pravidlo o neposudzovaní zanedbateľných činností na účely určenia uplatniteľných právnych predpisov naprieč celým čl. 13 základného nariadenia, teda bez ohľadu na to, či ide o SZČO alebo ide o zamestnanca. Z uvedeného dôvodu potom poľský úrad ZUS pristúpil k aplikácii čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia na situáciu žalobcu.

Potom, ak sa žalobca domnieval, že jeho sociálne zabezpečenie spadá pod slovenský právny poriadok, mal sa domáhať nápravy svojho nežiaduceho stavu na konajúcom vnútroštátnom orgáne, t.j. na poľských úradoch.

47. V tejto súvislosti potom Najvyšší súd nemôže vyhodnotiť ako dôvodné žalobné body žalobcu, že práve žalovaná, t.j. ako slovenský orgán sociálneho poistenia, mala povinnosť skúmať, napríklad v zmysle príručky a jej kritérií o 5% hranici pravidelného pracovného času zamestnanca alebo jeho odmeny, či skutočne práca žalobcu spĺňa kritéria práce zanedbateľného (marginálneho) charakteru.

Takisto sa Najvyšší súd musí stotožniť s argumentáciou žalovanej (vyjadrenia k žalobe), že vznik a zánik konkrétneho druhu povinného sociálneho poistenia zamestnanca nie je podmienený podaním prihlášky alebo odhlášky z tohto poistenia. Prihláška na sociálne poistenie nemá sama o sebe konštitutívne účinky, ale len deklaruje právnu skutočnosť, s ktorou právny predpis (v danom prípade nariadenie) spája vznik povinného sociálneho poistenia.

48. Vzhľadom na uvedené právne názory je potom je nutné tiež odmietnuť argumentáciu žalobcu, že žalovaná prakticky neodôvodnila posúdenie práce žalobcu ako zanedbateľného charakteru, keď tento konštatuje presný opak s poukazom na výšku odmeny a na rozsah pracovného času, a iba paušálne poukázala na ustanovenia právnych predpisov. Na tento právny záver odvolacieho súdu nemajú žiadny vplyv ani skutkové výsledky kontroly vykonanej prvostupňovým orgánom či inou pobočkou Sociálnej poisťovne ako aj kontrolné zistenia Národného Inšpektorátu práce, hoci žalobca na ne poukazuje.

Najvyšší súd totiž považuje posúdenie rozsahu práce žalobcu za predbežnú otázku a v zmysle § 198 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. na vykonanie takéhoto posúdenia žalovaná v čase po rozhodnutí vydanom oprávneným poľským úradom ZUS nebola zo zákona oprávnená (čl. 2 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky) a preto celkom logicky iba prevzala výsledky jeho rozhodovacej činnosti.

49. Je ďalej neprehľadnuteľnou skutočnosťou, že toto rozhodnutie poľského úradu ZUS o určení uplatniteľných právnych predpisov mohla v stanovenej dvojmesačnej lehote spochybníť žalovaná (napríklad zaujatím odlišného stanoviska alebo odmietnutím rozhodnutia - vid' odsek 3 čl. 16 základného nariadenia alebo odôvodnenie č. 2, 8 a 10 vykonávacieho nariadenia), čo sa však nestalo.

Samotná dvojmesačná lehota na reakciu zo strany dotknutých inštitúcií sociálneho zabezpečenia zabezpečuje jednak čas pre dotknuté inštitúcie potrebný na to, aby preskúmali všetky relevantné okolnosti daného prípadu, a jednak to, aby žalobca ako dotknutá osoba čo najrýchlejšie získal rozhodnutie o tom, ktoré právne predpisy sa na neho uplatňujú, a podľa potreby mohol uplatňovať svoje práva aj súdnou cestou podľa určených právnych predpisov (vid' aj odôvodnenie nižšie uvedené pri bode č. 51).

50. Obdobne v preskúmvanej veci nenastal podľa vyjadrenia žalovanej ani stav neistoty, ktorý by si vyžadoval vzájomné rokovanie na dosiahnutie dohody vo veci určenia uplatniteľných právnych predpisov. Preto zanikla dočasnosť určenia uplatniteľných právnych predpisov a naopak táto bola zamenená definitívnym určením v zmysle čl. 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia.

Navyše z uvedených ustanovení (čl. 16 ods. 1 až 4 vykonávacieho nariadenia) tiež pre Najvyšší súd vyplýva, že žalobca nie je aktívne legitimovaný do tohto rozhodovacieho procesu zasahovať.

51. Záverečným krokom takto realizovaného rozhodovania príslušných inštitúcií členských štátov (konkrétne v preskúmvanej veci je to poľský úrad ZUS a žalovaná) je bezodkladné oznámenie žalobcovi, ktorého členského štátu právne predpisy boli definitívne určené za uplatniteľné.

Najvyšší súd na tomto mieste ale musí s prihliadnutím jednak na zásadu výlučnosti uplatniteľných právnych predpisov v oblasti sociálneho zabezpečenia a jednak na zásadu lojálnej spolupráce v zmysle článku 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii (viď najmä rozsudok Súdneho dvora z 10. februára 2000 sp. zn. C-202/97 vo veci FTS alebo marginálny bod č. 30 rozsudku zo dňa 26 januára 2006 sp. zn. C-2/05 vo veci Herbosch Kiere NV) vysloviť svoj právny názor, že definitívne určenie uplatniteľných právnych predpisov už ďalej nemôžu spochybnit' inštitúcie sociálneho zabezpečenia, ale ani súdy členského štátu, ktorého právneho predpisy sa neuplatňujú v zmysle definitívneho určenia.

52. Je preto celkom právne irelevantný záver žalobcu, že rozhodujúcou skutočnosťou pre existenciu povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia v tomto prípade je iba preukázanie vykonávania práce žalobcu na území Slovenskej republiky.

Ak by si konajúci súd v rozpore s výkladovým pravidlom „reductio ad absurdum“ takýto právny názor osvojil, potom by potvrdil neželanú situáciu (viď najmä odôvodnenie základného nariadenia č. 15), že hoci by v inom členskom štáte príslušný úrad podľa bydliska pracovníka ustálil svoju rozhodovaciu právomoc a relevanciu svojho právneho poriadku vrátane prvkov súdnej ochrany, tak by priznal relevanciu aj právneho poriadku iného členského štátu, čo je však v rozpore s princípmi riešenia kolíznych právnych situácií.

54. Na základe argumentácie žalovanej, že v zmysle rozhodovacej činnosti poľského úradu ZUS od 01.02.2013 sa jednoznačne určilo, že na žalobcu sa vzťahuje poľské zákonodarstvo v oblasti sociálneho poistenia, spoločne s dôsledkom vo forme výroku, že žalobcovi povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti od 01.02.2013 podľa slovenskej legislatívy nevzniklo, má oporu v hore citovaných ustanoveniach."

72. Záverom vo vzťahu k odvolacej námietke týkajúcej priznanej výšky náhrady trov konania Najvyšší súd uvádza, že ani túto námietku nepovažuje za dôvodnú, nakoľko krajský súd priznanie trov konania úspešnému žalobcovi v 2. rade riadne, náležitým spôsobom a v súlade s právnymi predpismi zdôvodnil, vrátane ich výšky. Námietka žalobcu, že spoločné úkony sa týkali len účasti na pojednávaní a nie prípravy a prevzatia zastúpenia a žaloby neobstojí, a to s poukazom na podanie spoločnej žaloby žalobcami.

Z obsahu odôvodnenia je zrejmé, že náhrada trov konania bola priznaná len úspešnému žalobcovi v 2. rade, avšak vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade odôvodnenie trov chýba. Vzhľadom na to, že sú obaja žalobcovi zastúpení tým istým právnym zástupcom, krajský súd zvolil výrok o priznaní náhrady trov konania žalobcom.

73. Odvolací súd zistil pochybenie krajského súdu v tom, že chýba výrok o trovách konania žalobcu v 1. rade, avšak toto pochybenie zhojil tým, že rozhodol jedným výrokom o trovách prvostupňového aj odvolacieho konania žalobcu v 1. rade.

Podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p. má úspešný žalobca právo na náhradu trov konania, čo v tomto súdnom prieskume vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade nenastalo, a preto žalobcovi v 1. rade odvolací súd nepriznal náhradu trov konania.

74. Žalobcovi v 2. rade ako úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania v zmysle vyššie cit. zákonných ustanovení vzniklo. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v trojdňovej lehote po vyhlásení rozsudku. V prípade iných trov konania úspešnému žalobcovi prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia.

75. Nakoľko si žalobca v 2. rade trovy konania uplatnil a právny zástupca žalobcu v 2. rade počas konania podaniami z 07.04.2015 (odvolanie) a 13.05.2015 (vyjadrenie k odvolaniu) v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) vyčíslil, vychádzal Najvyšší súd pri ich výške z žalobcom uplatnených a vyčíslených trov.

76. Výška priznanej náhrady trov konania pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia v celkovej výške 78,30 €, ktoré Najvyšší súd priznal nasledovne :

- trovy právneho zastúpenia pozostávajúce za dvoch úkonov právnej služby v zmysle § 11 ods. 4 v spojení s § 13a ods. 2 písm. b) a § 16 ods. 3 vyhlášky - písomné podanie na súd z 07.04.2015 - podanie odvolania voči trovám konania v sume 69,91 € a písomné podanie na súd z 15.04.2015 - podanie vyjadrenia k odvolaniu v sume 69,91 € a 2x režijný paušál za rok 2015 v sume 8,39 €, spolu 156,60 €, ktoré s poukazom na § 13 ods. 2 znížil na 50%, nakoľko ide o spoločné úkony pri zastupovaní.

77. Priznanú náhradu je žalovaná povinná v zmysle § 149 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. zaplatiť právnemu zástupcovi žalobcu v 2. rade do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

78. Najvyšší súd v preskúmvanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), tak v odvolacom konaní na základe mu dostupných informácií z pripojeného priestupkového spisu Najvyšší súd dospel k záveru, že nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).